

THE SANDY TIMES

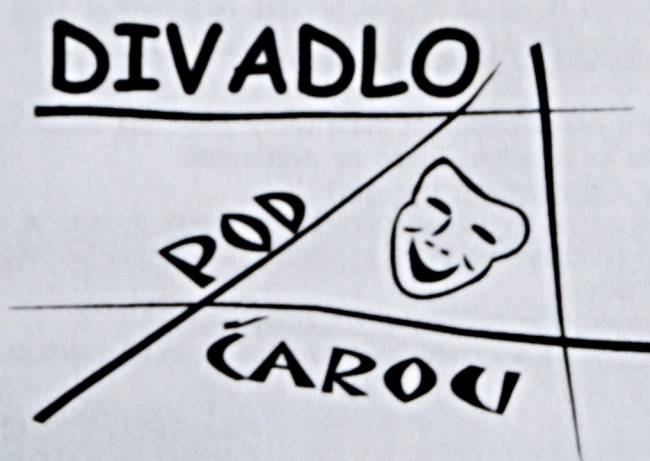
Oficiální zpravodaj 45. ročníku národní přehlídky experimentujícího divadla
ŠRÁMKŮV PÍSEK 2006

č.2

ŠRÁMKŮV PÍSEK 2006

26. - 28. května 2006

CENTRUM KULTURY
Písek a.p.s.

TRACYHO TYGR

DS Chandraradar

Nové Město na Moravě

www.stredozem.kvalitne.cz

"Soubor velmi různorodý, scházející se z čisté radosti a lásky k divadlu a tvořící společně, nikoli pod taktovkou jednoho režiséra"

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonalé a přesné záznamy hovorů z rozborového semináře)

Jan Čisář:

Kniha má svou přitažlivost nejen generačně. Není jednoduché ji převést na jeviště. Problém je, co ten tygr znamená a jak to předvést na jevišti. V inscenaci, kterou jsme viděli, se šlo lineárně po událostech, které se v knize nabízejí. Události se poměrně jednoduše řetězily za sebou bez nějakých technických problémů. To všechno by mohlo fungovat, kdyby v inscenaci nebyl jeden problém. Představení se hraje asi dva metry od nás a přesto se mi zdálo, že ty dva metry nepřekonává a že jeho situace nejsou až na několik výjimek naplněny. Chybí intenzita kontaktu, aby divák vnímal skupinu lidí, která příběh s radostí hraje. Pak se jednoduchost věcí strašně obnažuje a naléhavé sdělení nefunguje, k divákovi se nedostává. Tím to přestalo fungovat i pro mě.

Vladimír Hulec:

Neuvádíte, kdo text dramatisoval. Otázka pro dramaturga: Dá se takový text vůbec dramatisovat?

Karel František Tománek:

Jako čtenář Saroyanovy knihy jsem si říkal, co ten tygr vlastně přesně je. Těch rovin je tam víc. Na konci třeba Saroyan píše: "Tygr, to je láska". Inscenace moje očekávání nenaplnila.

Souboru se elegantně podařilo převyprávět příběh. Ale když herci v postavách nenaplní situaci tak, abychom k postavám získali vztah, zůstává jen u demonstrace. Konkrétně: V jedné situaci kapitán přesvědčuje svého šéfa, aby povolil rekonstrukci setkání Toma s Laurou. Abych měl emocionální zážitek, potřebuju vědět, proč na to šéf nakonec přistoupí. Ale tady se to jen převyprávělo. A když pak kapitán na konci převypráví tu básničku, kde říká, že ho to těší, z jeho výrazu není poznat, že ho to těší. Tajemství tygra zůstalo ukryto.

Ján Šimko:

Text nese riziko, je manifestační výpověď, která se může zdát jako moralizování, kázání. Jak se dá hrát o lásce? Pokud nenajdeme, co konkrétně ta láska je, zůstáváme ve vzduchoprázdnu. Přípomínka z režijního pohledu: nejdřív poznáváme tygra jako hudbu. V tom případě by hudba měla být něčím i pro postavy. Ale v milostných scénách a v rodinné scéně se také objevuje hudba, tentokrát netematizovaná. Najednou přestává být výrazotvorným prostředkem. Ztrácí se i propojení tygr-kytara.

NEBEREME SI MALÉ ÚKOLY

Rozhovor s režisérkou Inscenace Tracyho tygr Klárou Dvořákovou

Čím vás oslovil právě Tracyho tygr?

Tracyho tygr snad oslovuje každého a my si neberem malé úkoly. Baví nás zkusit něco, co asi není až tak úplně jednoduché. A tak jsme se shodli, že to zkusíme. Takže ze zvědavosti.

Tygr se dá vykládat mnoha způsoby. Co znamená pro vás?

Tygr právě není jednoznačný. My jsme se na to asi ani pořádně neshodli. A taky je asi hrozně těžké to nějak přesně definovat. Mělo by to být cítit z toho představení, že je to všechno ta touha po něčem, mít něco rád a za něčím si stát. To všechno tak nějak dohromady.

Setkání s Tracyho tygrem máte za sebou. Co dalšího váš soubor chystá?

To ještě nevíme, to se uvidí, až se sejdem a někdo přinese nějakou další předlohu.

-dav-

JAK TO VIDÍ...

Petr Haken

No, fantazie Tracyho tygra bez fantazie, to přece nejde. Ten příběh je krásný ne pro příběh, ale pro to, co je tam schováno. A to schované tato inscenace nenašla.

Kristína Hakenová (pohled dětského diváka)

Tygr tam byl jenom ukazován a bylo o něm povídáno.

Miloš Morvai

Nebylo to vůbec špatné, ale někdy mi něco chybělo a někdy přebývalo. Myslím, že to bylo v hereckých výkonech.

Saša Gregar

Vlastně jsem rád, že to hráli tak způsobně. Víčka mi zaklapla dřív, než došlo na příběh. Mám rád rozhlasové hry, dobře se u nich usíná. A samozřejmě se lekám, když je sen náhle „rozpochybovaný“.

PROTEKCE ÚDĚLU

Duonasekyru

Příbor

duonasekyru@seznam.cz

"Čtyři hodiny u piva a jednu hodinu na jevišti. Jinak spolu ani nejsme."

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonalé a přesné záznamy hovorů z rozborového semináře)

Ján Šimko:

Představení mě ze začátku potěšilo. Dobře pracuje s očekáváním, které se neustále narušuje. V druhé části, poté, co Karel zůstal v akváriu, se ale představení změnilo na pásmo předpokládatelných věcí včetně výstupu s písničkami. Jako by inscenátorům došel dech a přešli na divácky vděčné scény zpěv s rozladěnými nástroji apod. Problém pro mě byl v tom, že ve mně začátek vyvolal očekávání obrazoboreckého kusu. Druhá část už ale neměla tu štávu. Zajímaví perfoemeři, perfektní nápady, začátek dobře nastavený, ale zbytek už jen dodýchal.

Zoja Mikotová:

První část byla daleko působivější než druhá. Zaujal mě grif s akváriem. Živá voda na jevišti může přinést řadu dobrých momentů. Hezký obraz bylo například ponoření hlavy. Ke konci to byla už jen taková recese.

Karel František Tománek:

Očekávání byla na začátku mnohem větší, než jejich naplnění na konci. Ze začátku inscenace jsem měl pocit, že Karel bude hledat Karla, tedy sám sebe. Ale na konci se ukázalo, že to opravdu byli dva Karlové, kteří se našli.

Jan Čisář:

Zmátly mě nůžky - vypadalo to, že se hraje o špatném zdravotnictví. Ale dobře: Karel našel Karla pod červeným deštníkem, je to trochu málo, ale budiž.

PŘEDEVŠÍM JSME SE INSPIROVALI SAMI SEBOU

Rozhovor s Pavlem Rösnerem a Honzou Dudkem z Duonasekyru Příbor

Musím se přiznat, že o Duonasekyru slyším poprvé. Můžete čtenářům vaši tvorbu stručně představit?

Protektce údělu je první částí našeho projektu Kolaps reality, což je taková série výstupů. Ani bych je nenazýval divadelním představením, spíše se jedná o jednotlivá vystoupení, která dohromady tvoří jeden blok. Protektce údělu je první část, další zatím připravujeme.

Co vás k nápadu projektu Kolaps reality vedlo a inspirovalo?

Především jsme se inspirovali sami sebou. Chtěli jsme ukázat tu skutečnou opravdovost a my jsme opravdoví, skuteční. Také čerpáme z vlastních vzpomínek, zážitků, snů, přání a fantazií, rozhodně ale nejde o podobenství nás samotných. Karel a Karel nejsme my dva, jsou to jen slova, loutky. Nejdůležitější pro nás jsou obrazy, které na jevišti vytváříme. Proč Duonasekyru? Znamená to, pánové, že někomu něco dlužíte?

Všem něco dlužíme, sami sobě dlužíme, každý dluží tomu druhému. Naše dluhy kolísají s časem. Kolem půlnoci jsou na nule. Ráno se potom probudíme a dluh znovu narůstá, kolem poledne dosáhne maxima a pak zas jenom splácíme, většinou v naturálích.

-bez-

JAK TO VIDÍ...

Vladimír Michal

Představení mne oslovilo nasazením obou protagonistů, Karla. Myslím si, že hra vyvolá rozdílné reakce publika od nadšení až po rozpaky. Podle mého názoru se jedná o pozoruhodné a velmi dobré oživení festivalu.

Saša Gregar

Sympaticky krátké, skvělá hudba a světlá design. Dívky se směly. Skutečně jsou v našem zdravotnictví takoví lajdáci? Znáám jednoho co vydrží pod vodou 12 minut, ale bez dýchání.

Petr Haken

Silné, pocitové, díky. Výpověď jedné generace tohoto absurdního světa, kde je všechno možné, tak proč to nefčí tímto způsobem.

Kristína Hakenová (pohled dětského diváka)

Ze začátku to bylo drastické a pak už to bylo lepší.

Markéta Hoskocová

Pro mě něžné a drasticky komunikující inscenace o ne-komunikaci, ne-dokonalosti, ne-setkávání, ne-životě (nahraďte slovem nůžky). Karle, neodcházej!

Petr Macháček

Já jsem náhodou cítil, že za tou provokativní exhibicí něco bylo; bylo tam toho hodně. Je mi jedno, jestli vědomě nebo nevědomě. Když se to moc nerozebírá a prostě se hraje, je to také dobrá cesta. A oni hráli.

NEPOKOJÍČKY

DIVADLO DNO

Hradec Králové
divadlo.dno@seznam.cz

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonalé a přesné záznamy hovorů z rozborového semináře)

Zoja Mikotová:

Už úvodní píseň navodila téma, že inscenace bude o nepokojích, které jsou v nás, o vztazích, které hledáme ke světu a samy k sobě. Dobře fungoval prostor - seděli jsme přímo v intimní střeře, kdyby se hrálo na velkém jevišti, ten pocit by na diváky nepřeskočil. Někde se mi nezdál úplně srovnaný herecký projev jedna poloha byla dryáčnickější než ostatní, ale pak se ukázalo, že to nebylo samoúčelné. Představení mi bylo sympatické.

Vladimír Hulec:

Jeviště je hodně určující. Aby představení dokonale fungovalo, bylo by vhodnější zvolit jiný prostor. Kdyby se hrálo třeba v reálném bytě, nebo v uměle vytvořeném prostoru, který by evokoval dětský pokojíček, bylo by výsledkem zřejmě lepší.

Jan Císař:

Fascinovala mě scéna se sklenicemi. Od dob, kdy Petr Lanta vymyslel, jak na jevišti zahrát průvan, jsem neviděl tak přesné zkonkrétnění něčeho na jevišti. Perfektně se tam dostaly vztahy dívek k osobám, které na jevišti nebyly.

Karel František Tománek:

U mě k osobní vazbě nedošlo, takže jsem se zaměřil na to, jak bylo pásmo (nebo mozaika) režijně budováno. Zajímala mě spíše struktura inscenace. Režisér pracoval s klišé, které jsme viděli mnohokrát předtím prakticky s hromadou věcí, sloužícími k herecké akci, která jim dává rozměr. Například hra s látkami ale nebyla příliš překvapivá. Stejně tak propojení obrazů, hudba sázela na osvědčené kvality, nesnažila se riskovat, dokonce i dovětek "nebylo to blbý celý" mi přijde jako režijní alibi, aby to nikdo nemohl kritizovat. Z hlediska stavby inscenace nebyla objevená, přínosná, jediná kvalita byla v tom, jak k tomu přistoupily herečky.

Ján Šimko:

Líbila se mi volba tématu. Chyběla mi ale absolutně protiváha dospělých hereček. Viděl jsem na jevišti ženy, které jsou starší, než postavy, které hrají, ale nebyl tam protipól, který by ten nepokojíček vytvářel. Nedošlo ke konfrontaci dětského idealismu se zkušeností dospělých. Nevyrovnaný tvar s krásnými momenty a spoustou balastu.

DÍVČÍ SNY ZŮSTÁVAJÍ POŘÁD STEJNÉ

Rozhovor s Dominikou Špalkovou a Markétou Stránskou

Jak vznikl text?

To je docela těžká otázka, protože celé to představení vznikalo hromadně. Nejvíce na textu pracoval Jirka Jelínek a Petr Maška, ale třeba Dianka (Čičmanová), si pracovala na svém prvním monologu sama.

Co skrýváte ve svých pokojíčcích?

Momentálně bordel... ale pokojíčky jsou spíše takovým rámcem celého představení, to byla první myšlenka, proč to představení vzniklo, protože vychází z dětského prostředí našich pokojů a kamarádění mezi holkama a ze vzpomínek na věci hezké i méně hezké, které se mezi holkama dějí.

Při představení jste nám prozradily, o čem sní vaše postavy. A o čem sníte vy?

Teď už sníme jako dospělé ženské. Sníme o tom, že chceme být milované a chceme být obětovány. Je to právě o tom, že ty dívčí sny zůstávají pořád stejné bez ohledu na věk, i s těmi trápeními a dietami a dalšími věcmi, které k tomu patří a které jsme se snažili poodhalit.

A jaké by to asi bylo, kdybyste tady byly, až tady nebudete?

No přece těžký.

-vok-

JAK TO VIDÍ...

Markéta Hoskocová
Intimní výpověď o holčičí duši. Promyšlená, formálně precizně provedená inscenace. Pro mne vhlad do úzkostí a prožitků dob téměř nedávny.

Milan Strotzer

Krásnota. Nechce se mi nic říkat, psát. Byl jsem přítomen sváteční chvíli, v níž hrála prim čirá poezie jeviště, fantazie a navíc zakotvená v upřímnosti a domovíně.

Jakub Hulák

Moc příjemné, jiskřivé, plné krásných obrazů. Hodně dívčí, že? Asi proto pro mě chvílemi tak vzdálené. Přemýšlím nad proporcemi část se zavařovacími sklenicemi je pro mě dominantní a nejvíce nosná vydala by na samostatnou inscenaci.

VENKU!

Útvar totálního divadla VYDRŽ!

Praha
pet84@volny.cz

ODPOSLECHNUTO

(rozhodně ne zcela dokonalé a přesné záznamy hovorů z rozborového semináře)

Karel František Tománek:

Představení zaujalo tím, jaký způsobem se nakládá v rámci příběhu s časovými rovinami, jak se příběh dekomponuje a zas skládá dohromady. Těší mě, že text vědomě pracuje s banalitou, jazyk pracuje s jazykovým klišé a cituje klasiky. Inscenace je vlastně realizovaný koncept určitých možností, se kterými soubor pracoval. Nedostatečnost vidím ve stavbě postav, v herectví, v práci s rytmem a tempem inscenace. To jsou věci, na kterých může soubor ještě hodně zapracovat.

Ján Šimko:

Inscenace se mi líbila, ale stačila by poloviční nebo čtvrtinová plocha. Postavy jsou natolik banální, že by stačil mnohem kratší čas na jejich představení. Pak je třeba vymyslet něco, kam se postavy a příběh můžou posunout dále. Při scéně s přilbami jsem dokonce usnul. V mnohém se sklouzává do klišé. Postavy jsou černobílé, není důvod, proč celý příběh nefíť v jedné větě.

Jan Císař:

Je to důmyslně promyšlený koncept. Takový typ divadla ale na mě musí jít s děsivou syrovostí. Jinak ty věci čtu jen jako intelektuální operaci, kterou si dokážu vysvětlit, ale ten zážitek z toho nemám, je to trochu schéma.

Zoja Mikotová:

To, co existuje ve slovní rovině, nemá často odpovídající mizanscénu, nemá to stejný rytmus, jako slovní sdělení, takže se to nenaplní.

Vladimír Hulec:

Forma je dost opatrná, nepodařilo se ji zpracovat tak, aby odpovídala ambicím textu. Postavy jsou plakátové a nemají žádný vývoj. Na úkor plakátovosti se celek časem vyprázdní.

DOUFÁME, ŽE NA NÁS TŘEBA NĚKDO PŘIJDE

Rozhovor s Vojtěchem Poláčkem

Co je „totální divadlo“?

Totální divadlo je projektem Waltera Groppe, který ve dvacátých letech dělal divadlo do té doby nezvyklými prostředky v nezvyklých prostorech. Ale to jsme zjistili až posléze. Původně jsme se chtěli jmenovat „Útvar totálního nasazení“, ale nakonec jsme zvolili název „Útvar totálního divadla“.

Co bylo inspirací a impulsem k napsání a inscenování tohoto textu?

Vzniklo to tak, že jsem chodil s dívkou, která je velmi intelektuální a citově vyhrčená a tato dívka v tom představení teď hraje Marii. Takže odpovědí je, že inspirací byla osobní zkušenost ze života.

Proč jste zvolili název „Venku!“?

Je to snesitelnější název pro veřejnost, než ten původní, který je „Venku je hezky a lidi jsou svině!“. Jenomže pak jsme usoudili, že by na nás nikdo nechodil a název jsme změnili a citově vyhrčená a tato dívka v tom představení teď hraje Marii. Takže odpovědí je, že inspirací byla osobní zkušenost ze života.

A co je podle vás experimentujícího ve vašem představení?

Doufám, že experimentujeme se stavbou děje, který není zcela jednoznačný. Co se týče divadelních postupů, tak to představení experimentující není, ale experimentovali jsme s významem a sdělením.

-vok-

JAK TO VIDÍ...

Vladimír Michal - Každému se líbí něco jiného. Patřím k těm, kterým tento styl divadla nejde pod vousy.

Jakub Hulák

Inscenaci vnímám jako parodii na „poetické mizení“ divadla poezie (tam mě nejvíce oslovuje), temné generační výpovědi, psychologická dramata, filmová melodramata a bůhvíco ještě všechno. Leccos pobaví, stavba celé věci na mě ale působí až příliš svévolně a bezbřezě. Na konci představení jsem ale k vlastnímu překvapení téměř pohlcen...

Petr Macháček

Fakt dílo. Poezie, souznění na jevišti i pod jevištěm. Tomuhle totálnímu divadlu absolutně nevadilo banální téma ani neúplné herectví. Když si devět lidí tak hrozně rozumí, když do toho jdou naplno a když to zrovna vyjde, je z toho (pro mě) jeden ze zážitků roku.

Petr Haken

Tomuto způsobu divadla prostě nevěřím. Třeba je to moje chyba, ale nevěřím.

NÁRODNÍ INFORMAČNÍ A PORADENSKÉ STŘEDISKO PRO KULTURU

Základním posláním NIPOS je podpora rozvoje kultury, především rozvoje kulturně-společenských a tvůrčích aktivit občanů v místech a regionech, se zřetelem k oblasti neprofesionálních uměleckých aktivit a k veřejnému užítí autorských děl, poskytování informačních služeb a odborných konzultací orgánům a pracovníkům územní samosprávy, státní správy, občanských sdružení, právníkům i fyzickým osobám a dalším subjektům, působícím v místní a regionální kultuře, a to na základě soustavného vytěžování teoretických a praktických poznatků z analytické a výzkumné činnosti v oblasti kultury, z vlastního výzkumu a s využitím odborných znalostí z různých oborů umělecké činnosti. Odborná činnost NIPOS je zaměřena rovněž na získávání a analýzu poznatků o obecné úloze a postavení veřejných služeb kultury v sociálně-ekonomickém rozvoji regionů. NIPOS je odborným pracovištěm pro rozvoj neprofesionálních uměleckých aktivit a estetické výchovy dětí a mládeže.

NIPOS

**Národní informační a
poradenské
středisko pro kulturu**

Blanická 4
P.O.BOX 12
120 21 Praha 2
ředitel: PaedDr. František Zborník
sekretariát:
tel.: +420 221 507 900
fax: +420 221 507 929
email: nipos@nipos-mk.cz
www.nipos-mk.cz

„The Sandy Times“

Zpravodaj Celostátní přehlídky
experimentujícího divadla
Šrámkův Písek 2006

Redakce:
David Slížek,
Simona Bezoušková
a Martin Vokoun

Grafická úprava:
Ivo Jarý, Miroslav Lyga

Odpovědné osoby za
2. číslo zpravodaje:
Lenka Novotná a Ivo Jarý

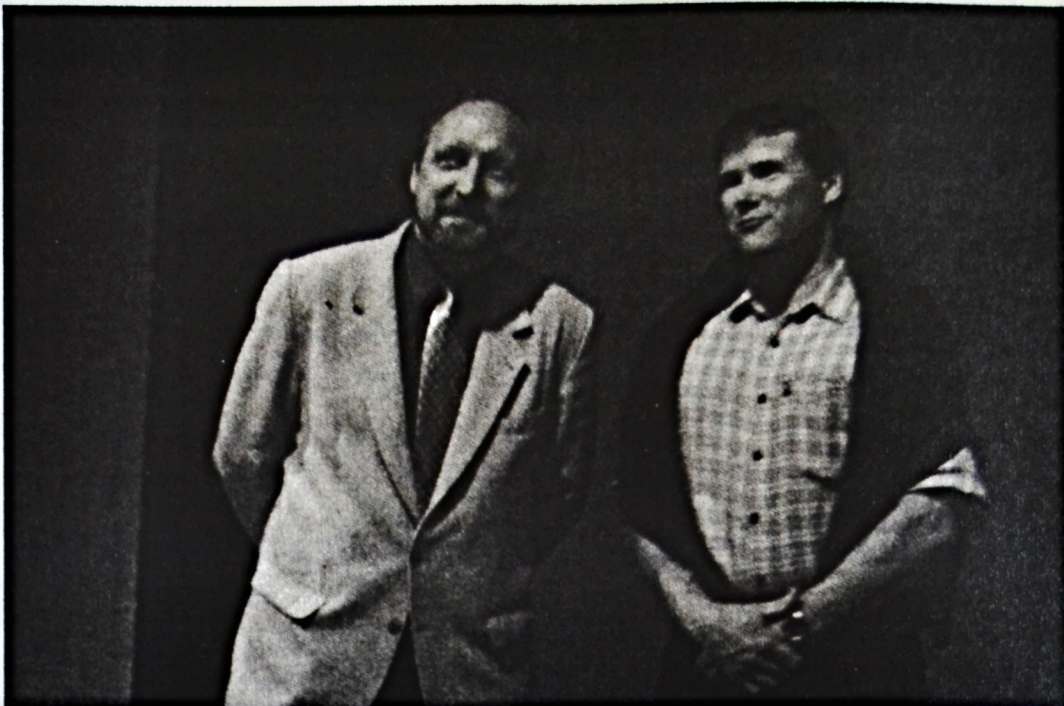
Tisk:
Centrum kultury o.p.s.
Písek

Číslo vychází 27. 5. 2006

Náklad 198 výtisků

Výtisk je distribuován zdarma.

Finanční prostředky na tisk byly
čerpány z grantu poskytnutého
městem Písek

Ředitel Centra kultury Písek Roman Čada a místostarosta Města Písku
Miroslav Sládek pronesli zahajovací řeč.

27. května 2006 začíná se v Divadle Fráni Šrámka

9.00	Prkno	Inventury	DFŠ 70 min
	krajská přehlídka Janí divadelní festival, Brno		
10.30	Obludárium	Svatebčané na Eiffelce	Divadelní kavárna 40 min
	krajská přehlídka JID-20-06, Jihlava		
11.30	Ztracená existence	Dentální rapsódie	DPČ 50 min
	krajská přehlídka Stodůlecký Píseček 2006, Praha		
12.30	čas na oběd...		
13.30	Rozborový seminář		Divadelní kavárna
15.00	Divadlo Kámen	Marmeláda	DPČ 120 min, přestávka
	krajská přehlídka Stodůlecký Píseček 2006, Praha		
17.30	Antonín D.S.	Surovosti Laskavosti	DFŠ 60 min
	krajská přehlídka Stodůlecký Píseček 2006, Praha		
18.45	KÚD Liberec	Punk není mrkev	DPČ 20 min
	krajská přehlídka Modry kocour, Tumbor		
19.15	čas na večeři...		
	Host přehlídky		
19.45	Jaroslav Dušek	Písečné šrámy	DPČ 60 min
21.00	Jesličky HK	OKNA	DFŠ 60 min
	krajská přehlídka Audimafor, Kostelec nad Orlicí		
22.30	Rozborový seminář		DPČ